

РЕШЕНИЕ

№ 37000

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **9703** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на „Хелиас“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано от И. Ч. К. – управител, срещу заповед № 781 от 19.08.2025г. на кмета на [община], с която е наредено да се преустанови дейността на Инсталация за компостиране на биоразградими отпадъци на площадка № 1 с местонахождение: [населено място], област С. З., общ. Гълъбово, Път 1042, 2-ри километър, ПИ с идентификатор 18280.39.923 с обща площ от 20786 кв.м., експлоатирана от „Хелиас“ ЕООД и да се премахнат наличните на площадката отпадъци, с цел преустановяване разпространението на интензивно миришещи вещества около и извън границите на производствената площадка. Жалбоподателят твърди, че е заповедта е нищожна, тъй като кметът на Общината не разполагал с правомощия да налага принудителни административни мерки поради неспазване на ЗУО. Заповедта не отговаряла на изискванията за форма, тъй като не е посочено кои разпоредби на ЗУО и изброените наредби - Наредба № Н-4 от 02.06.2023 г. за условията и изискванията към площадките за съхраняване или третиране на отпадъци и за разполагане на съоръжения за третиране на отпадъци, Наредба № 6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци, Наредбата за разделно събиране на биоотпадъците и третиране на биоразградими отпадъци, не са спазени. В допълнение се правят възражения за допуснати процесуални нарушения, като се оспорва компетентността на комисията, извършила проверка на обекта и констатациите, обективирани в нарочен констативен протокол. Оспорва се наличието на

фактически основания за издаване на заповедта. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да я отмени. Претендират се разноси по делото.

Ответникът – кметът на [община] оспорва жалбата по подробно изложени съображения в писмен вид, представени преди откритото съдебно заседание по делото. Прави искане за отхвърляне на жалбата. Претендира разноси.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическата страна следното:

С Решение № 13 – РД – 00000616 -01 от 14.11.2023г. на РИОСВ – С. 3., на жалбоподателя е разрешено да извършва определени дейности по третиране на отпадъци на площадка № 1 с местонахождение: [населено място], област С. 3., общ. Гълъбово, Път 1042, 2-ри километър, ПИ с идентификатор 18280.39.923 с обща площ от 20786 кв.м. Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят експлоатира площадката чрез разположената върху нея инсталация за компостиране, предназначена за производство на компост от животински продукти.

Административното производство е започнало по повод на сигнал на кмета на [населено място] до кмета на [община] за изхвърляне на животински отпадъци в близост до [населено място], причиняващо силна неприятна миризма в селото. Поискано е от кмета на Общината да вземе мерки по този повод. Към сигнала, именуван като жалба, е представена подписка от 163 жители на селото против „зловонната миризма“ от площадката за компостиране на животински отпадъци с искане да се задължи ползвателят на площадката да преустанови складирането на животински отпадъци там и да премести вече складираното на нея. В сигнала е посочено, че са сезирани по случая и други институции – РИОСВ С. 3., РЗИ – С. 3. и БАБХ.

По повод на сигнала е назначена нарочна комисия от зам. кмета на [община], действащ по заместване на кмета на общината поради неговото отсъствие. Комисията е извършила проверка на място и е отразила констатациите си в протокол от 18.08.2025г. Прието е за установено, че инсталацията за компостиране не отговаря на изискванията на Наредба № Н-4 от 02.06.2023 г. за условията и изискванията към площадките за съхраняване или третиране на отпадъци и за разполагане на съоръжения за третиране на отпадъци, Наредба № 6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци, Наредбата за разделно събиране на биоотпадъците и третиране на биоразградими отпадъци, Решение № СЗ-16-ПР/2022 г. за преценяване на необходимостта т извършване на оценка на въздействието върху околната среда и Регистрационен документ за третиране на отпадъци №13-РД-00000616-01 от 14.11.2023 г. Дадени са препоръки да се преустанови дейността на инсталацията и да се премахнат наличните на площадката отпадъци, с цел преустановяване разпространението на интензивно миришещи вещества около и извън границите на производствената площадка.

Въз основа на тези констатации и препоръки е издадена оспорената заповед. Заповедта е издадена от кмета на [община] на посочено правно основание чл. 71, т.1 от Наредбата за управление Наредба за управление на отпадъците, поддържане и опазване чистотата на територията на [община]. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено следното: във връзка с Жалба с вх. № Ж-15/31.07.2025 г. от И. П. А. - Кмет на [населено място] за наличие на неприятна миризма в [населено място] и приложена Подписка с подписи на 163 (сто шестдесет и три) жители на [населено място], Констативен протокол за извършена проверка от 18.08.2025 г. от Комисия, определена със Заповед № 767/12.08.2025 г. на зам. кмета на [община]. С оспорената заповед е наредено:

1. да се преустанови дейността на Инсталация за компостиране на биоразградими отпадъци на площадка № 1 с местонахождение: [населено място], област С. 3., общ. Гълъбово, Път 1042, 2-ри

километър, ПИ с идентификатор 18280.39.923 с обща площ от 20786 кв.м., експлоатирана от „Хелиас“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано от И. Ч. К. - управител, поради не спазване на разпоредбите на Закона за управление на отпадъците, Наредба № Н-4 от 02.06.2023 г. за условията и изискванията към площадките за съхраняване или третиране на отпадъци и за разполагане на съоръжения за третиране на отпадъци, Наредба № 6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци, Наредбата за разделно събиране на биоотпадъците и третиране на биоразградими отпадъци, Решение № СЗ-16-ПР/2022 г. за преценяване на необходимостта от извършване на оценка на въздействието върху околната среда и Регистрационен документ за третиране на отпадъци №13-РД-00000616-01 от 14.11.2023 г. до привеждане на дейността съгласно нормативните изисквания на ЗУО и подзаконовата нормативна база по прилагането му.

2. да се премахнат наличните на площадката отпадъци, с цел преустановяване разпространението на интензивно миришещи вещества около и извън границите на производствената площадка.

В заповедта е посочено, че не се спазват множество нормативни актове, които са назовани, без да се уточнява кои норми от тях се нарушават, за да се прецени дали се въвежда твърдение за потенциално или извършено административно нарушение. В заповедта липсва позоваване на издаден срещу „Хелиас“ ЕООД Акт за установяване на административно нарушение по Наредбата за управление на отпадъците, поддържане и опазване чистотата на територията на [община]. Такъв не се открива и в административната преписка. В самата заповед не е посочен състав на административното нарушение, чието предотвратяване или преустановяване се цели. Такъв състав на административно нарушение не коментиран и в протокола от 18.08.2025г. на нарочната комисия, извършила оглед на място.

В заповедта от 19.08.2025г. липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалване. Жалбата до съда е подадена на 29.08.2025г.

Въз основа на така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт, предвидения от закона срок, поради което съдът приема, че производството по делото е допустимо.

За да прецени основателността на жалбата, съдът съобрази следното:

Проверката на законосъобразността на издадената заповед следва да се ограничи с оглед посочените в нея правни (чл. 71, ал.1 от Наредбата за управление на отпадъците, поддържане и опазване чистотата на територията на [община]) и фактически основания. Нормата на чл. 71, ал.1 от Наредбата за управление на отпадъците, поддържане и опазване чистотата на територията на [община] (Наредбата) предвижда възможност кметът на Общината да прилага принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на започнали административни нарушения по тази наредба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Допустимите принудителни мерки са следните: 1. да спира дейности по събиране, съхраняване, транспортиране, оползотворяване или обезвреждане на отпадъци; 2. да спира изхвърлянето на отпадъци на нерегламентираните за това места и 3. да спира складирането на отпадъци на територията на общината. Съставите на административните нарушения са посочени в раздел II от Наредбата.

При тази правна рамка съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при пълна липса на годни правни и фактически основания за налагането на посочените принудителни административни мерки:

Доколкото в заповедта не е посочено какво е конкретното административно нарушение на

жалбоподателя по Наредбата, което се цели да се преустанови или какво бъдещо негово нарушение по Наредбата се цели да се предотврати, а в допълнение към това няма данни за съставен срещу жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение, съдът приема, че оспорената заповед е лишена от годно фактическо основание. Общото позоваване на „нарушения“ на изисквания на административни актове не изпълнява условието да се посочи състав на конкретно административно нарушение, по повод на което се налага мярката. Отделно от това, заповедта е лишена и от правно основание – наложените принудителни мерки очевидно надхвърлят обхвата на предвидените в нормата на чл. 71, ал. 1 от Наредбата принудителни административни мерки, което ги прави мерки от различен вид. Преди всичко следва да се посочи, че глаголът „преустановявам“, използван в заповедта няма еднозначно значение – може да бъде използван като синоним на глагола „спирам“, но и като синоним на „прекратявам“. Допустимите мерки по наредбата са ясно разписани: спиране на дейности по събиране, съхраняване, транспортиране, оползотворяване или обезвреждане на отпадъци; спиране на изхвърлянето на отпадъци на нерегламентираните за това места и спиране на складирането на отпадъци на територията на общината. Не е предвидена възможност за спиране на експлоатацията на инсталации, така както например е предвидено чрез ЗУО, още по-малко на прекратяване на подобна дейност. Преустановяване на дейността на инсталацията за компостиране на биоразградими отпадъци, находяща се на площадка № 1 и премахването на наличните отпадъци са мерки, които надхвърлят предмета и обхвата на мерките предвидени в Наредбата. Както се сочи в чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ. Въз основа на тази правна природа на принудителните административни мерки е недопустимо да се налагат мерки различни по вид от предвиденото в Наредбата, както е сторил кметът на [община] в конкретния случай.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото. По делото са претендирани разноски в размер на 50лв. за държавна такса и 1500лв. за адвокатски хонорар. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 1550лв., от които 1500лв. за адвокатски хонорар и 50лв. за държавна такса. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноските следва да се възложат в тежест на ответника.

Предвид изложното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба „Хелиас“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано от И. Ч. К. – управител, действащ чрез пълномощник адв. Т., заповед № 781 от 19.08.2025г. на кмета на [община], с която е наредено да се преустанови дейността на Инсталация за компостиране на биоразградими отпадъци на площадка № 1 с местонахождение: [населено място], област С. З., общ. Гълъбово, Път 1042, 2-ри километър, ПИ с идентификатор 18280.39.923 с обща площ от 20786 кв.м., експлоатирана от „Хелиас“ ЕООД и да се премахнат наличните на площадката отпадъци, с цел преустановяване разпространението на интензивно миришещи вещества около и извън границите на производствената площадка.

ОСЪЖДА [община] да плати на „Хелиас“ ЕООД със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано от И. Ч. К. – управител разноски по делото в размер на 1550лв., от които 1500лв. за адвокатски хонорар и 50лв. за държавна такса.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на

Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: